

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Øyden og Troen ere forenede.

22. Aarg. Nr. 19.

Den 1. Juli 1873.

Pr.: 6 Sk. pr. Expl.

Tale af **Weldste Wilford Woodruff**,

afholdt i Salt Lake City den 7. April 1873.

(Fra „Deseret News“).

Et almindeligt Ordsprog blandt Herrens Hellige i denne Uddeling, i hvilken vi leve, og som er Tidens Fyldes store Husholdning er: „Guds Rige eller intet!“ Præsident Young har sagt at bringe os til at arbeide for Guds Riges Opbyg-gelse. Det er overladt til de Sidste-Dages Hellige at oprette dette Rige paa Jorden, og medmindre vi arbeide for dets Fremgang, ville vi sikkert komme til fort med Hensyn til vor Frelse; thi al Frelse, hvad enten den er for Isde, Hedning, Hellig eller Synder, staar i Forbindelse med dette Rige.

Vi have haft mange letfattelige Sandheder fremforte for denne Konference, og dersom vi give Agt paa alle de Raad, som her ere givne, ville vi visse-ligen arve evig Ophoierlse. Alle Præsident Youngs Bestraebelser gaa ud paa at bringe os til en saadan ophoieret Stilling

hos Gud. Det, som han har sagt til os, er Sandhed, hvilket ofte er blevet bemærket. I en Række af Aar ere vi blevne opmuntrede til at bestraebe os for at lægge en Grundvold for vor egen Uaf-hængighed i disse Bjergregioner. Det er et vel bekjendt Princip i den politiske Økonomi, at dersom en Nation eller et Folk forbruge mere, end de selv kunne frembringe, eller dersom deres Indførsel er større end Udførslen, ville de i almindelighed blive udarmede. Vi skulle selv frembringe hvad vi forbruge, saavel med Hensyn til Spise som de nødvendige Klæder. Angaaende D:ille, ja da have vi Bjergstrømmene, der forsyne os med Vand af dens bedste Kvalitet.

Der er forsæellige Punkter, paa hvilke jeg kunde ønske at henlede Eders Ópmærksomhed. Præsident Young staar som Leader for Grundlæggelsen af Uldvæveriet

her i Territoriet. Andre have ydet Bi-
stand til dette Foretagende, dog ingen saa
meget som vor Præsident, der har gjort
mere end nogen anden i denne Retning.
Vi have forskellige gode Klædesværier
og andre Fabriker, der eies og drives af
de Hellige her i Utah. Desvagtet sende
vi store Kvantitter af Uld ud af Terri-
toriet, istedetfor at tilvirke den i vores egne
Fabriker her hjemme, og indføre uden-
landst Manufakturvarer. Hvor lang
Tid vil det tage, førend vi ere udarmede
og vort Hjem er tomt for alle Midler,
dersom vi vedblive med denne Fremgangs-
maade? Vi burde ophøre med at sende
vores Raabarer til Staterne for der at
blive tilvirkede og siden betale for paany
at faa disse hidsendte i Skikkelse af Klæde.
Hvor ere vores Faareholdere, og hvad er
deres Tanke, ved at hylde en saadan
Maade at virke paa? Dette er en Gjen-
stand, som jeg anser af væsentlig Bigtig-
hed for de Sidste-Dages Hellige. Vi
burde beholde vor Uld her hjemme, vi
skulde virke denne Uld til Klæde, og lade
dette blive Gjenstand for Omsætning, saa-
vel i som udenfor Territoriet, paa det vi
kunde understøtte Hjemmetilvirkningen.
Dette er et Princip, som vi i lang Tid,
i en stor Grad have forsømt; ikke des-
mindre, en Gang ville vi have til at
sætte det i Udførelse blandt os. Enten
ville vi have til at sørge for vort eget
Underhold, eller ogsaa ville vi komme til
at mangle mange af de Ting, som vi nu
anse som absolut nødvendige; thi der gi-
ves ikke et Menneske, der tror paa Her-
rens Åabenbaring, medmindre det jo for-
venter, at den Dag er nær, da der vil
blive Uro og Forstyrrelse blandt Jordens
Nationer, da det store Babylon vil blive
ihukommel af Herren, som vil udsøge sine
Straffedomme over Nationerne. Hvis
Zion, naar denne Dag kommer, vil have
sin egen Høje og sine egne Klæder tillige-

med Livets Fornødenheder, da maa hun
selv frembringe dem, hvisaarsag vi maa
gjøre en Begyndelse og forberede os til
denne Periode.

Dette er Herrens Zion; thi han er
Ophavet til dette Værk. Herrens Ejendomme
have baaret deres Vidnesbyrd angaaende
dette for mere end fyrtrette Aar; og
Himlens Gud har været deres Styrke i
Forkyndelsen af hans Ord, hvilke Ord
han har opfyldt i de Tildragelser, som
have fundet Sted paa Jorden. Herren
siger: „Min Brede er ikke over Nogen,
med Undtagelse af dem, som ikke ville er-
kende min Haand i alle Ting.“ Som
et Folk have vi været forbundne til at
anerkjende Guds Haand i vor Frelse og
Ledelse. Nogle af Talerne have hentydet
til de Uddrivelselser og Forsøgelser, som de
Hellige vare underlagte i den forbigangne
Tid. Vor himmelfste Herre siger: „Vel
er det nødvendigt, at Forargelser skulle
komme, dog ve det Menneske, ved hvilket
de komme!“ Dersom vi ikke vare blevne
uddrevne fra Jackson, Caldwell og Clay
Counties samt fra Kirtland og Nauvoo,
vilde Utah i Dag været en tor Ørken.
Der vilde i saa Fald ikke have været no-
gen Jernbane fra Kysten af Atlanterhavet
til det stille Hav, og vi vilde ikke have
opfyldt, jeg kan sige, de tusinder af Pro-
sætier, som allerede have fundet Sted
blandt os. Herrens Arm har vist sig i
alle disse Ting; han har vogtet over
dette Værk fra dets Oprættelse til i Dag,
og han vil ogsaa fortætte at gjøre saa.
Men det er tilvisse Sandhed, at vi som
et Folk maa give noie Agt paa Herrens
Raad og Formaninger gjennem hans Ejendomme;
thi disse Raad, hvis de ere iagt-
tagne, ville sikre os evig Frelse og lede
os til Enighed, Fremgang og Lykke.

Præsident Young, som et Medstab i
Guds Haand, har bragt Tusinder fra de
gamle Lande. Folk, som vare i de mest

trykende Omstændigheder, og som knapt kunde ernære sig i Babylon, ere ved hans Hjælp blevne udfriede og nu udenfor al Mangel. Disse „Bjergenes Dale“ ere et Opholdssted for Tusinder paa Tusinder, som ved Herrens Helliges Gaver og Guds Maade ere bragte hertil fra deres Nød og Trang i de gamle Lande. De ere komne op hertil og have nedsat sig i disse Dale paa en Strækning af omtrent 150 Mil; de have Overslodighed af Spise, Drikke og Klæder; de have deres egne Huse, deres eget Land og fort sagt nok af denne Verdens Goder til at gjøre sig Livet behageligt.

Alt, som er af det Gode, og som leder til det Gode, er af Herren; det som er af det onde, og som leder til det onde, er af Djævelen. Nu, jeg vil spørge: har ikke det Gode udstrømmet af hele Herrens Værk fra dets Organisation indtil nærværende Tid? Er ikke dette Evangelium, som i sin Sandhed, Fylde og Letfattelighed er i Lighed med det, der blev lært af Jesus og hans Apostler fordum, for mere end fyrrhøje Aar blevens tilbuds Jordens Nationer? Jo i Sandhed, det er blevens forlyndt, og Tusinder, som leve her i Dag, kunne bære deres Bidnesbyrd angaaende dets Egthed. At dette er Guds Rige er en Kjendsgjerning for Verden, dersom den vilde forstaa det. Det kan ikke blive skjult, at Zion er en Stad, opføjet over Høiene. Hun er et Tyrtaaarn for alle Jordens Nationer. Guds Born opfyldte hans Uabenbaringer; de ere især med at opfyldte Profeterne, udtalte af de gamle Profeter og Patriarker fordum. Disse Mænd talte som de vare drevne af den Hellige Land, og ingen Profeti taaler nogen egen Udlæggelse. Dersom disse hellige Mænd talte Herrens Ord, vil deres Udsagn visselig gaa i Opfyldest; og ingen Magt paa Jorden kan forhindre dette Værks Fremgang.

Herrens bestemte Tid for Oprættelsen af det Rige, som Daniel saa, som Esaias omtalier, og som han og mange andre Profeter have vidnet om, er nu kommen. Historien angaaende denne Kirkes Fremgang ligger aaben for Verden. Dette Rige er Herrens Værk; og ikke en eneste Profeti udtalt af Herrens inspirerede Mænd, hvadenten den er bestreven i Bibelen, Mormonsbog eller Pagtensbog, vil hengaa uopfyldt. Hvadenten disse Ord kom formedelst Herrens Røst ud af Himlen, ved Engles Betjening eller om de blevne udtalte af Herrens Ejendomme her i Kjødet, da er dette noisagtig det samme; thi om end stjordt Himlen og Jorden skulle forgaa, saa vil ikke en eneste Tøddel af Herrens Ord forblive uopfyldt. Dette er Grundvolden, paa hvilken de Hellige virke og have virket fra Begyndelsen af denne Kirkes Oprættelse. Joseph Smith som var en Landmands Søn, og som havde ganste liden Anledning til at lære Noget, er ofte blevens benævnt: en indstrønket, ulærd Mand. Hvilen Undervisning nød han for at aabenbare Evangeliets Fylde til Verden? Aldeles ingen i verdslig Henseende. Han fil Kundstab ved Engles Betjening, ved Herrens Røst og ved Inspiration og Kraft af den Hellige Land. Principerne, som formedelst ham ere aabenbarede til Verden, ere ligesaa sande som vor Overbevisning om, at der er en Gud til. Deres Indflydelse, som stadig vil voje, indtil Menneskenes Sons Komme, kan alsterede nu soles paa Jorden. Profeterenes Blod, som er blevens udgydt til et Bidnesbyrd derom, vil i Kraft forblive i Verden, indtil den hele Scene er oprulet.

Hvilket andet Folk blandt Nationerne bereder sig for Kristi Tilkomst? thi han vil tilvisse engang komme for at regjere paa Jorden. Menneskene kunne sige, at han vil opsette med at komme,

indtil Verdens Ende; thi de ere ubekjendte med baade Herrens Veie og hans Tanker. Dog Herren vil ikke forhale den bestemte Tid blot fordi Verden er vantro; og Tegnene baade paa Himmel og Jord beviser, at hans Tilkommelse er nær. Tigen-træt grønnes i alle Nationers Paasyn, og dersom de vare i Besiddelse af Guds Land, vilde de se og forstaa det.

De Sidste-Dages Hellige maa ikke standse i deres Lobebane. Vor himmelste Fader har bestemt, at hans Zion skal gjøre Fremgang, hvisaarsag vi ikke maa forblive stillestaende paa et Standpunkt, men stedse stræbe for at gjøre Fremstridt. Denne Gjerning har fortsat at gaa fremad fra Begyndelsen, og „den Lille er blevet til et Tusind,” der snart vil udgjøre en stærk Nation; thi Rigets Stjæbne er i Guds Haand. Det tilsommer os som Sidste-Dages Hellige at sætte Pris paa denne Guds Godhed mod os og iagttag vor Stilling og Kaldelse i hans Kirke. Vi skulle opbygge Zion og Guds Rig paa Jordens, imodsat Falder ville vi feile i at naa Maaret for vor Kaldelse og Guds Præstedomme i disse sidste Dage. Den bestemte Tid, som af Herren var planlagt for Jordens kom ind i Tidværelsen, er kommen — nemlig Tidernes Tylde store Husholdning, og Menneskene maa forberede sig til Guds Sons Tilkommelse. Paa hvilken Maade kunne de gjøre det? Ved at indsamles fra Babylon. Hvor øste er ikke det Spørsgæmaal blevet fremsat: „Hvorfør kunne ikke de Sidste-Dages Hellige leve og dyrke deres Religion i andre Lande end netop Zion?” Vi kunne neppe i vor nuværende Stilling leve i den fulde Udsvelse af vor Tro — grundet paa, at de Ugudelige ville komme op i vor Midte og aldeles overvælde os med alle deres Fordomme og Traditioner. Vi ere indsamlede hertil (Zion), paa det vi kunne blive belært af Profeter, Patri-

arker og inspirerede Mænd, under hvis Instruktion og Formaning, vi føge til at aflaste de Lænker, med hvilke vi og vore Forfædre for mange Generationer have været bundne. Vi ere ikke forberedte paa Kristi Tilkommelse; og hvis han skulle komme i Dag, vilde vi være uberedte til at modtage ham. Der gives intet Told paa Jordens, som er beredt for en saadan Begivenhed. Dog Herren har arbejdet med os; han har ført os igjennem en sand Erfarings-Skole for de sidste, syrretyve Aar, og vi maatte i Sandhed have været lave Disciple, dersom vi ikke havde lært noget Viedom. Herrens Hensigt er, at vi skulle forene os; og dersom vi med Hensyn til Zions Opbyggelse ikke kunne udføre alt, som er forlangt af os, idag, ville vi dog virke efter bedste Evne og gjøre saa megen Fremgang som mulig, paa det Veien maa blive forberedt og Herrens Ord opfyldt.

Her er Bibelen, Jodernes Optegnelse, som er given formedelst Herrens Inspiration til Moses og de gamle Profeter fordum. Er den et Bedrageri, eller, som de Vantro sige, et Værk af Menneskehænder? Nei visseligen ikke! Det er ikke i noget Menneskes Magt, som nogensinde eksisterede paa Jordens, at nedstrive en saadan Bog, uden den Almægtiges Inspiration. Ligeledes er det med Mormonsbog — al den Sindrighed og Snildhed, som Menneskene ere i Besiddelse af under Himmel, var ikke nok til at udarbeide et Værk i Lighed med Mormonsbog og fremlægge det for Verden. Denne Bogs Lærdomme ere af guddommelig Oprindelse eller med andre Ord — de stamme fra vor himmelste Fader. Saadanne Principper kunde aldrig have sit Udspring fra en Bedrager eller være nedskrevne af en Novelist. Hvorfør ikke? Fordi de Forjættelser og Profetier, som indeholdes deri, ere bogstavelig gaaede i Opfyldelse

i hele Verdens Paasyn. Slige Maade med Aabenbaringerne, givne gjennem Profeten Joseph Smith, og som indeholdes i Bagtensbog — de ere ogsaa indtil den nærværende Tid blevne opfylde, og mange ville blive opfylde i de kommende Dage, thi Herrens Ord kan aldrig feile.

Vi, Sidste-Dages Hellige, have et stort og mægtigt Arbeide at udføre, og vores Hjertet burde ikke være henbendte paa denne Verdens Tant; thi i saa Fald ville vi forglemme Herren og tage hans Rige af Sigte. De Raad, Opmuntringer og Belærelser, som vi fra Tid til anden erholde af Herrens Ejendom, ere retsærlige og sande. Dersom vort Ønske er at gøre Guds Willie, ville vi erholde Styrke til at opbygge Zion i Skønhed, Kraft og Glæde, saaledes som Herren har aabenbaret det igjennem Profetens Mund. Det hviler paa os, og Herren vil staa os bi. Vi ere kaldte til at arbeide med Herren, ligesaa hurtig som vi kunne være beredte paa at modtage de Ting, der henhøre til hans Rige. Ikke desmindre, jeg er forsisset om, at der i mange Henseender maa finde en Forandring Sted iblandt os, forinden vi ere beredte for Bions Forlossning og Opsærelsen af det ny Jerusalem. Den eneste Vei for os ifolge min Tro er: at vi maa leve med en Fyldelse af Guds Aand i vores Hjertet, paa det vi maa være ifland til at se og forstaa vores Pligter samt satte Herrens Willie.

Dette er en stor Dag, en vigtig Periode — en Tid, i hvilken store og betydningsfulde Tildragelser ere i Vent for Zion, Babylon, Jude, Hedning, Hellig og Synder, Hoi og Law, Fattig og Rig. Disse Tildragelser ville i hurtig Rækkesolge komme den ene efter den anden, og denne Generation vil se mange mærkværdige Ting gaa i Opførsel. Ingen Slægt levede nogensinde paa Jordnen

i en mere vigtig Tid end netop den nuværende; og naar vi betænke, at vor evige Tilværelse er afhængig af nogle saa Mat i dette Liv, hvorledes burde vi ikke da leve? Menneskene, istedetfor at søge efter det evige Liv, anvende deres Tid med at tænke paa, hvorledes de skulle vinde Rigdom og hvad de kalde Lykke paa denne Side af Graven; efter et kort Tidsrum Forløb gaa de Kjedets Gang og aabne deres Dine i Aardeverdenen, hvor de engang ville komme frem og saa en Dom ifolge deres Gjerninger udførte her i Legemet.

En hel Del er blevet sagt med Hensyn til „Mormonismen“ og det underlige Folk, som lever i disse Dale. Mange Fremmede ere komne for at besøge denne Stad, tænkende, paa Grund af alle de forsærlige Historier om disse strækkelige „Mormoner“, at deres Liv neppe var i Sikkerhed blandt et saadant Folk. Dog det er en Kjendsgjerning, om de blot vidste det, at deres Liv vilde være langt sikrere i vor Midte end i nogen anden af de store Steder i Verden.

Herren har arbeidet, og dette Folk har virket i Forening med ham. Gjenstanden for deres Virksomhed har været og er at grundlægge Kristi Evangelium og udspredde Sandhed og Rettsærlighed paa Jordnen. Vi, nogle saa Pionerer, kom hertil den 24de Juli 1847 og fandt en god Ørken. Ved vor Ankomst saa det ud som om intet hvilte Menneske kunde leve her. Vi ere forsygtede til, naar vi se hen paa alle de Velsignelser, som vi havde i vor Midte i Dag, at anerkjende Herrens Haand og Raade i alt dette. Dette Territorium er nu opfylt af Byer baade store og smaa, af vide, udstrakte og veldyrkede Marker samt af smukke Haver og Anlæg. Jordnen har blomstret som en Rose, og hvor der forhen i denne Ørken var torre Steder, er

der nu opstaet sprudlende Vandstrømme. Herren har velsignet sit Folk, og det er vor Pligt at takke ham deraf. Alligevel, dette er blot Begyndelsen. Verden har været vor Modstander fra dette Værks tidligste Dage, ja, endog retsfindige og godhertede Mænd have, grundet paa Uvidenhed, stridt imod „Mormonismen“ uden at have den mindste Kundstab angaaende dens sande Motiver. Dersom Sloret kun var løst et Minut, saa Verden funde se Tingene henhørende til Ewigheden som de ere, gives der ikke en Mand — vor Ven, Broder Newman og President Grant ikke undtagne — medmindre de jo vilde nedbøse sig for den Almægtige og bede for Brigham Young samt for dette Værks Fremgang. Men der er et Slør, som dækker Menneskenes Forstand. Mørke skjuler Jorden og Dunkelhed Nationernes Begreber, og dette vil være Beviset for, hvorvidt de ville eller ikke ville vandre i Bagt med Herren. Der gives nogle Faa, som have været i Besiddelse af en fuldkommen uafhængig Forstand og af en fast Karakter til at adlyde den celestiale Lov. Dog, hvor saa Venner har ikke den Almægtige samt hans Ejendomme havt i denne Verdens Tidsalder!

Ligesom det var i Noah Dage, saaledes vil det blive i Menneskenes Søns Tilkommelse.“ Antallet af Herrens Ejendomme vil ikke blive stort. Lad Herren i vor Tid, ligesom i de Dage, da Noah, Enoch, Lot, Kristus og Apostlerne levede paa Jorden, utsende sit Budstab, og nogle Faa blandt Nationerne ville annammet det. I Kristi Dage var Fariseerne, Sadducæerne, Jøderne samt enhver Sekt, dengang befjendt i den jødiske Nation, enige om at raae: „Korsfæst ham! Korsfæst ham!“ Profeten Joseph Smith undergik den samme Skæbne. Fra den Dag han lagde Grundvolden til dette Værk, har Nation og Folk, Præst og

Doktor, Høi og Lav været rede til at nedbryde denne Gjerning. Hvorfor? Fordi de vare ubidende angaaende dens Karakter og Betydning og indbildte sig, at den vilde være modstridende til deres Religion.

Joseph Smith maatte, i sit Forsøg paa at plante Evangeliet blandt Menneskenes Born, gjennemgaa mange Gjenvordigheder og Forfolgelser af sine Medmennesker. Nogle Faa her og der hørte Evangeliet og vare villige til at annamme det. Herrens Aand bar Bidnesbyrd for dem om dets Sandhed; de bad til Faderen om Kundstab for sig selv; han aabenbarede Sandheden for dem, og de annammmede Budstabet. Fra den Dag indtil den nærværende har Evangeliet været forkyndt i sin Renhed for Verden.

„Jeg har prædiket det for missionerer af mine Medmennesker, og det samme har President Young tiliggemed hundrede af denne Kirkes Eldster gjort; og min Tro er, at aldrig hørte en Mand Herrens Ejendomme forkynde Sandheden af Mormonebog og om Profeten Joseph Smiths guddommelige Sendelse, medmindre Aanden, forudsat, at han var en oprigtig Mand, bar det Bidnesbyrd for ham, at Herrens Evangelium var gjenskænket Jorden. Naar Menneskenne have forlaaet disse Bidnesbyrd, er Lyset og Sandheden gaaet tabt for dem; og dette er Fordommelsen, som hviler over Nationerne — at Lyset kom til Verden, men Menneskenne elst Markt høiere end Lyset, fordi deres Gjerninger ere onde.

„Mormonismen“ er ikke meget populær, og ganse Faa, sammenligningsvis talt, have annammet den. Dog Jesus Kristus var heller ikke meget folkeyndet i den Tid, han var paa Jorden. De gamle Patriarker og Profeter havde heller ikke ret mange Venner, og alligevel vare de Guds inspirerede Mænd, der besad Kilden til Liv og Død og Saliggjørelsens Nøgler

baade paa Himlen og Jorden. Hvad de bandt paa Jorden var bundet i Himlen. Den, hvem de tilgav Synderne, hans Synder bare ham tilgivne; og den, hvem de beholdt Synderne, hans Synder bare ham beholdne. Alligevel var Verden rede til at udrydde dem af Tilværelsen. Det er gaast det samme i Dag.

Men denne Slægts Vantro vil ligesaa lidt tilintetgjøre Guds Sandhed i Dag som den blev tilintetgjort i nogen forhenværende Tidsperiode. Jeg vil derfor sige til mine Brodre og Søstre: lad os forsøge ved Bon til Herren at berede vore Hjarter, paa det vi maa beholde nok af den Hellig-Aands Lys og Indflydelse til at blive bevarede paa Saliggjørelsens Sti, og for at vi, naar Herrens Ejendomme give os Raad og Lærdomme, maa have Følelse for at opsamle og sætte dem i Udførelse i vort daglige Liv.

Vi ville snart gaa bort fra denne Tilværelse. Om en lille Tid, og vi ere paa den anden Side af Søret. Der gives ingen Mand eller Kvinde, som nogensinde levede paa Jorden, og som have overholdt Herrrens Besalinger, der ville blive bestjæmmede eller sorgmodige ved at komme i Guds Nærværelse. Vore Øine have ikke seet, vore Øren have ikke hørt, eiheller er det nogensinde opkommet i noget Menneskes Hjerte at satte den Glæde, Herlighed og Belsignelse, som Herren har beredt for sine trofaste Hellige. Som Præsident Young igaar bemærkede, har Herren den Almægtige, hvad enten Verden er troende eller vantro, udarbeidet en Frelse for den; og dette er Bevæggrundens for voit Arbeide, og ligeledes var det med Herrrens Ejendomme i gamle Dage.

I denne Tid ere Frelsere opreiste paa Zions Bjerg, og deres Streben er for Slægtens Frelse — baade de levende og de døde. Vor Gud forlanger dette af os; og dersom vi undlader at virke for denne

Sags Forsuemmelse vil han kræve os til Ansvar hersor. Evangeliet er det samme i Dag som det var i Kristi Dage. Besalingen til Disciplene var: „Gaa ud i al Verden og forkynder Evangeliet; og hvo som tror og bliver døbt, skal blive salig, men hvo som ikke tror, skal fordommes.“ Dette er en meget ligefrem og letfattelig Erklæring, og dog indeholder den en Betingelse for hele Menneskeslægten. Det lyder noitig det samme i Dag.

Evangeliet er for en lang Række af Aar blevne tilbuddt Menneskene; og Israels Eldster have forsettet Alle, som ville annamme Bidnessbyrdet og blive døbte til deres Synders Forladelse, den Hellig-Aands Gave. Naar en Mand er i Besiddelse af Guds Aand, har han et Bidnessbyrd, som aldrig kan bedrage hverken ham eller nogen Aanden. I Mose og Farao Dage kunde Troldkarlene gjøre næsten ligesaa mange Mirakler som Herrens Profet. I kunne gaa i Theatrene her, og I ville se og høre Ting, som ville bedrage Eder; men den, som er syldt med Guds Aand, har Bidnessbyrdet for sig selv og kan aldrig blive bedragen. Det er ved denne Kraft, at Israels Eldster ere blevne styrkede og opholdte ligesaa den første Begyndelse af deres Arbeide for denne Gjerning. Det var ved denne Kraft, at Joseph Smith i sin Ungdom blev styrket, indtil han oprettede dette Værk — der vil bestaa evindeligen — paa Jorden. Han levede indtil han havde udført Alt, som Herren havde bestemt ham for her i Kjødet; derpaa drog han hinsides Søret for der at udfylde sin Plads og Mission. Hans Gjerning vil følge ham, og han i Forening med hans Brodre vilde der udføre Herrrens Hensigter paa samme Maade som vi udfører dem her.

Den Almægtige opreiste Præsident Young til at være vor Leder og Lovgiver, og han har indehavt denne Stilling lige

siden Josephs Bortgang. Hans Gjerninger liggeaabne for baade Verden og Himlen og udvise selv deres sande Karakter. Man hænder Træet paa Frugterne. Vor himmelste Fader haraabnabaret enhver Negle, som var nødvendig til Menneskestægtenes Frelse, og som nogensinde var holdt af Profet eller Patriark, lige fra Fader Adam i Edens Have til Joseph Smith i denne Slægt. De ere blevne beseglede paa Brigham Youngs og alle andre Guds Ejeneres Hoveder, og de ville vedblive at være paa Jordens, indtil Scenen er oprullet.

Hvilk en herlig Ting det er, at vi i Lighed med de Hellige fordum kunne blive døbte for de Døde, og saaledesaabne Fængslets Dor og sætte Fangerne fri! Herren gjør ingen Persons Anseelse; og de mange Millioner, som have levet paa Jordens siden Kristi Apostlers Udryddelse og op til vores Dage, og som aldrig havde Anledning til at høre Kristi Evangelium, ville ikke blive fordomte til at gaa ind i den evige Verden, førend Joseph Smith, Profeterne og Patriarkerne samt de Eldster, der have erholdt Præstedommet i disse Dage, have prædiket for dem, og de have haft Lejlighed til at annamme eller forkaste Frelsningsbudslabet. Mange af disse ville modtage Bidnesbyrdet; dog Andre maa her i Kjødet forrette Ordinancerne for dem, paa det de som Mennesker i Aanden maa faa deres Dom derefter og have Del i den første Opstandelse paa samme Maade som om de skulle annammet Evangeliet i deite Liv. Herren haraabnabaret dette til os

med Besaling om, at vi skulle forrette denne vor Pligt; saaledes var det ogsaa med Kristus, thi medens han Regeme laa i Graven, var han i Aandeverdenen og predikede for Aanderne, som vare gjenstridige i Noah Dage. Disse Aander vare i Fængsel, indtil Frelseren kom med Evangeliet til dem.

Dette og alle andre Princiyer, som denne Kirkes Eldster forlynde, ere alle fra Himlen — Herren haraabnabaret dem til os. De ligge tilsynে for Verden, og den, som hører dem og er vis, vil undersøge deres Egenskaber og Oprindelse. Dersom der gives et Menneske paa Jordens Overflade, som besidder et sandt Princip, som ikke vi have, da ville vi være meget taknemmelige, dersom han vil meddele os det.

I Lighed med hvad President Young har sagt mange Gange, siger jeg nu: vi ere villige til at udvexe et Dufin Feil for en Sandhed og vil tale Herren for det. Vi søger efter Lys og Sandhed. Vi nære ikke den mindste Frygt, om vores Born høre Verdens Lærdomme forlyndte for dem; thi vi paastaa at have Sandheden, hvilken vi fremlegge for Menneskene, at de, dersom de ønske den, kunne have Anledning til at erholde en saadan Besignelse.

Brodre og Søstre! vi ere i de Heliges Skole. Lad os gjøre Fremstridt i det Gode, lad os henbende vores Hjerter paa Guds og Sandhedens Principer og sætte Retfærdighedens Arbeide i Udførelse er min Bon for Kristi Skyld, Amen.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Juli.

Præsident C. G. Larsens Hilsen til de Hellige i Skandinavien.

Efter en Fraværelse af omrent 16 Aar, under hvilket Tidssrum jeg har opholdt mig i Vestens fredelige Dale, blandt Herrens Hellige, er jeg ved sidste Generalkonference i Zion blevet kaldet til at forlade min Familie og Alt som er mig kjært i mit Hjem for at gaa tilbage til Skandinavien og der arbeide i Forening med Eder for Guds Riges Udbredelse og Fremgang.

Det var med underlige Følelser; at jeg modtog dette Bukslab; ikke desmindre, jeg haaber, at Herren vil bælsigne mig og tror paa hans Forhåbning, som lyder: at Enhver som forlader Hustru, Born, Brødre, Søstre og Alt for hans Navn Skyld, skal faa hundrefold igjen. Jeg er i Forening med mine Brødre, der ere bestilkede med samme Kald, komne hertil for at bruge vores Evner og Talenter i Evangeliets Tjeneste; og min Bon er, at Herren maa styrke os med Vidom og Forstand til at varetage og forrette vores Pligter i Overensstemmelse med hans hellige Billie, paa det vi kunde være saavel os selv som vores Søstrende til megen Bælsignelse under vor Mission i denne Del af hans Ringaard.

Jeg er blevet bestillet til at afløse Præsident K. Petersen i hans Kaldelse som Bestyrelsen af den skandinaviske Mission; og idet jeg overtager dette Hverv, føler jeg min egen Ringhed i at staa som Overhoved i en saadan ansvarsfuld Stilling, hvilkaars sag jeg vil anraabe Herren og tillige bede Eder, mine Søstrende, om at gaa i Forbøn for mig hos ham, paa det jeg ved hans Bisindom maa blive styrket baade paa Land og Legeme til at bælde dette vigtige Embete og være en Bælsignelse saavel for Eder som for dem, der under min Virksomhed i disse Lande, skulle komme til Sandheds Erfjendelse og annamme Evangeliet.

Idet jeg overtager Bestyrelsen af denne Mission, som forhen har været i min agtede Forgjænger, Broder Petersens Hænder, maa jeg sige, at den for det Nærvarende er i en meget fortrinlig Stand. Alt med Hensyn til vores Forretninger er ordnet til vor fælles Tilsfredshed, og det er med Glæde, at jeg modtager mit Embete. Præsident Petersen har nu, efter en Fraværelse af lidt over to Aar, etter Lejlighed til at drage hjem til sin Familie i Bjergenes Dale. Under hans Virksomhed i disse Lande ere mange Sjæle komne i Samfund med Guds Folk, og have sluttet Pagt med Herren. After Andre, som i længere Tid have fullet i Babylons Trængsel og Morke, ere blevne udfriede og have nydt den Glæde at samles med deres Familie og Søstrende i Zion.

Jeg har i Forening med Præsident Snow og Veldste Lars Andersen havt Lejlighed til at besøge mange af de Hellige i Danmark. Vi have afholdt Forsamlinger i Aalborg, Hjørring, Randers, Aarhus, Veile, Odense og Slagelse, og det

var mig en sand Glæde at se mine Søstrende og have Anledning til at tale Livets og Saliggjørelsens Ord til dem. Præsident Snow talte ved flere Leiligheder meget opmunrende og belærende til de Hellige og gav de Fremmede, som i et ikke ringe Antal overværede alle vore Sammenkomster, et godt og kraftigt Bidnesbyrd an-gaaende Frelsningssbudsstabet, som er aabenbaret til Jorden i disse sidste Dage, og som vil frelse og opnøse Enhver, der vil adlyde det. Broder Andersen talte ogsaa meget belærende til vore Søstrende og opmuntrie dem til Trofasthed.

En oplostende og fredelig Land hersede under alle vore Forsamlinger, og vores Venner, som var tilstede, bevarede en stiller Land og lyttede med spændt Ømærksomhed til Sandhedens Ord, som blev udtalte af Herrens Ejendere.

Det glædede mig inderlig at høre mine Brødres Bidnesbyrd om de Helliges Nidkjørhed i at virke for Guds Gjerning, i at betale deres Tiende og leve deres hellige Religion. Forlæt at gjøre Fremgang i denne Retning, mine kjære Søstrende, opfylde alle Eders Pligter, saavidt Eders Evner strelle til, vær hjærlige og hjælp-somme mod hverandre, og Eders Lon vil være stor i Himlen. Og I, som ikke endnu ere næaede til dette Standpunkt, sog i Fremtiden at forbedre Eder, gaa fremad i det Gode, afkast de fordærvelige Vaner og daarlige Tilbvieligheder, som endnu hænge ved Eder, paa det I maa blive lutrede og engang værdige til at staa med forklarede Aasyn for vor himmelste Faders Throne. Enhver af Eder er her i en Prøvestand og har mange Ting at udføre. I have et stort Ansvar paa Eder, kjende I det ikke, saa begynd at lære det at kjende, saa I engang paa hin store Dag maa staa skyldfri for Herren og kunne sige, at I fulgte Herrens Bud og Besalinger og handlede efter bedste Overbevisning.

Idet jeg beder, at Herren maa velsigne os alle, der have sluttet Pagt med ham i Oprigtighed, og at han vil aabne de Vantroes Forstand, saa de maa se Vig-tigheden af dette Vært, tegner jeg mig Eders Broder i Livets Evangelium

E. G. Larsen.

Ældste P. O. Hansen, som ledsgagede Præsident Snow paa hans første Mis-sion til disse Lande, ankom hertil den 10de Dennes og er bestillet som omreisende Ældste i Kjøbenhavn Konference under P. C. Carstensens Ledelse.

Ordsprog.

„Hvo, som vandrer fuldkommeligen, skal frelesse; men hvo, som vandrer for-rent paa tvende Veie, skal falde paa en af dem.“ (Sal. 28, 18).

„Den som skjuler sine Overtrædelser, skal ikke have Lykke; men den, som be-hjender, og som forlader dem, skal saa Barmhjertighed.“ (Sal. 28, 13).

Korrespondance.

Salt Lake City, den 22de Mai 1873.

Præsident R. Peterson.

Kjære Broder.

Ulagt det ikke er ret længe siden jeg blev Dem til, vil jeg dog i Aften underholde mig lidt med Dem ved Hjælp af den herlige Skrivekunst. Hvad skalde man vel gribet til, om man ikke havde den? Det var en stor Besignelse for Menneskeheden, da denne nyttige Opfindelse lidt efter lidt blev udviklet til sin nuværende Høide. Og dog var der en Tid, da Skabningens Herrer og Herstænder ikke kunde meddele sig til hinanden uden ved det mundtlige Ord.

Dette bliver vel det sidste Brev, De modtager fra min Haand, medens De er i Danmark, og jeg maa sige det glæder mig at kunne snart trykke Dem i Haanden igjen og ønske Dem velkommen hjem.

Jeg modtager Aviserne og „Stjernen“ saa temmelig regelmæssigt, og det glæder mig meget at se den Fremgang Broder Halvn har gjort i dens Behandling. Det er ikke saa lige til at skrive sit Modersmaal med Smag og Korrelthed for det store Publikum, og det tager lang Tid for Enhver at saa den fornødne Øvelse. Hils ham fra mig, og ønsk ham til Lykke med sit fremtidige Arbeide. Jeg håber han er en god Dreng og bevarer sin Land.

Dagens staende Thema i denne Tid er: Krigen med Modoc-Indianerne. Medens General Canby og flere andre Herrer underholdt sig med Hovdingen, Kaptein Jack i fredelig Drøftelse af Forvilkingerne, gav sidstnævnte Signal til Angræb og flere Hvide faldt som Øre for dette Forræderi. Nu raabes der høit over hele Amerika om Hævn over disse blod-

tørstige Uhyrer; ingen Skaansel maa vises, men Mænd, Kvinder og Børn af denne Stamme skulle totalt udryddes!

Lad os nu søge Grunden til dette Forræderi mod de Hvide. I Året 1852 var Kaptein Benjamin Wright udsendt med Tropper mod den samme Stamme; han leverede Indianerne tre forskellige Træsninger uden Held i Lavabeds, maatte trække sig tilbage og omorganisere sin Styrke, og rykkede saa atter frem. Da Vinteren kom, vare Indianerne nødte til at ty til Kaptein Wright for Fødemidler og Beklædningsartikler og ønskede at slutte Fred med ham. Et Sted blev bestemt til nærmere Forhandling, og Kapteinen modtog Indianernes Udsendinge paa det hjerterligste. Der var ved denne Leilighed 25 Indianere og 30 Hvide tilstede. Medens Samtalen fred frem i al Tryghed, gav Wright Signal til Overfald, 18 Indianere dræbtes og 7 flygtede. Blandt de Faldne var Kaptein Jacks Fader. Han selv var kun ni Åar gammel dengang, og hvad Under at den opvogende Engling, opslammet af Had og Hævntørst betalte de Hvide med samme Mynt? Jack og hele hans Stamme maa udryddes for deres Forræderi, men Wright? Han blev hædret af sit Land, forfremmet, blev senere Indianeragent, men blev dræbt af en Modoc-Indianer ved Navn Enos og frygtelig lemlestet. Enos blev siden fanget og hængt. Forresten stemme alle Beretninger fra Indianeragenterne over det hele Land overens i, at en ualmindelig Kørelse er udbredt blandt alle Stammer i denne Tid; de holde Møder ved Dag og ved Nat, Bud gaar fra Stamme til Stamme om at slutte sig sammen; de sige, deres Besvielsesdag er forhaanden og at deres Messias snart vil komme. I

lang Tid have nogle og tredive Modoc'er trodset henved et tusind Mand øvede Tropper; det gaar altid ud over de Hvide; de dræbes og saares, men Indianerne kan ikke sees. Forstærkninger sendes derop, og hvad vil Enden blive? Vi Sidste-Dages Hellige ere tilbørlige til at tro, at den Tid er nær, da Herren vil bruge disse Vilde som sin Stridssøge mod dem, der saalænge have trodset ham.

Et andet Tidens Tegn viser sig i Louisiana, hvor en Kamp mellem de Hvide og Sorte er begyndt for længere Tid siden. Den sorte Befolning har valgt Mr. Kellogg til Guvernor, og denne anerkjendes og understøttes af Præsident Grant, fordi han og hans Parti understøttede Grants Gjenvalg til Præsidentværdigheden. Den hvide Befolning har valgt Mr. MacEnery og flere blodige Træsninger ere blevne leverede ved Raadhuset, Posthuset og andre offentlige Bygninger, fordi begge Parter ønske at besætte og forvalte Embederne. Dette synes i Sandhed at være en god Begyndelse paa Racekrigen, forudsagt af Broder Joseph for mange Aar, siden (1832). De sidste seg Aar har Louisianas mislige Administration paabraget Staten en Gjeld af fyretalte Millioner Dollars, uagtet Folkmængden kun udgør en Million.

Af Aviserne har De vel allerede set den mørkelige Petition, som en Mængde gifte og ugifte Damer af den bedre Klasse i Massachusetts har indgivet til den lovgivende Forsamling samme steds om Indførelse af Polygami i deres Stat. Hvis jeg ikke husster fejl, er der i denne ene Stat ikke mindre end 60,000 flere Kvinder end Mænd ifølge Folketællingen, og da naturligvis ikke enhver Mand deraf opfylder Skaberens første og helligste Lov, bliver de ugifte Kvinders Tal endnu langt større. De fremhæve, at enhver Mand,

der kan forsørge flere Kvinder, skalde øgte flere, forudsat at den første Hustru gav sit Minde dertil. Dette, sige de, vilde være et probat Middel til at standse den vogende Umoral, vilde formindste Antallet af de uhyrkelige Smaa, der daglig sendes til Hittebernhospitalerne og forebygge i betydelig Grad den omsiggrubende Forbrydelse Forstersordriveau og Barnehmord. At denne Petition har fremladt en Masse Udtalerier i Pressen af høist forsjellig Karakter, Logik og Værd falder af sig selv.

Bor gamle egcentriske Ven George Francis Train er kommen galt afdæd nede i Staterne. De ved, George blander sig i Alt, striver og taler om Alt, og jeg tror er en afgjort Opponent af alt Bestaaende. Hans Haab om at komme paa Præsidentstolen dette Aar glippede, derimod kom han „in the Tombs“ (Gravene), det vil sige Statsfængselet. Han havde blandt andet ladet trykke visse Bevætninger eller Udtog af Bibelen og forsynet dem med opsigtsvækkende Overstrøster, og blev deraf anklaget for at have udgivet umoralst Lektion. I fem Maaneder har han nu været i Fængsel, og man har gjort gentagne Forsøg paa at faa ham i et Gaarhus, men hidindtil have Lægerne og Surherne dog ikke villet erklaare ham for ligesrem vanvittig, sjældt man er endnu ikke kommen tilende med den Sag.

Vi have sat et Par nye Høiestretejdommere her i den sidste Tid, af hvilke Mr. Emmerson fra Michigan synes at være den rette Mand paa rette Sted. Han satte strax Orden i Nettens Forelse og gav alle Advokaterne en god og velfortjent Lektion i almindelig Høflighed mod hverandre og gjensidig Agtelse for Lovens Behandling i Rettsalen. Han er nu reist opaa for at hente sin Familie og vil derpaa ned sætte sig i Provo. Den

anden Dommer, Mr. Boreman, synes derimod at træde i McKeans Spor. Saaledes frigav han forleden Dag paa høst ujæller Raution den berygtede Bagabond C. W. Baker, — den Mand, som for Betaling svor, at han saa Dr. Robinson blive myrdet, som svor, at han gjenfjendte Morderne, og derved satte flere af vore Brodre i stor Forlegenhed, men som siden efter, da Pengene ubeblev, after svor, at det Hele var Opspind, hvorom der i sin Tid stod en Beretning i „Stjernen.“ Han var nemlig dengang slet ikke i Territoriet. I afgigte December blev han anklaget for Tyveri, blev forhørt og dømt af sine Troessæller til Tugthusstraf paa to (eller 6?) Aar. Boreman modtog Raution af to Fyre Thomas Bulterwood og Ed. Gilman, hvilke begge svor til Gunst for Baker i Dr. Robinsons Mordhistorie. Det er saadanne Daniel'er, dette Territorium har været velsignet med sin mestre Tid.

Vi have i dette Hørraar og afgigte Vinter havt nogle Koppetilsælde i vort Land, og der næredes endel Frygt for den varme Aarstid, men nu synes Sygdommen at have forladt os. Sundhed og Fred hersker allevegne; Aarstiden er gunstig; velgjorende Regnbygger have vi havt flere af i den sidste Tid; Græshopper er der ingen Udsigt til i Aar og alt tyder paa Lykke og Velstand. Grubedrifter ud- soldes daglig, og store Kapitaler fra Østen og Vesten, ja selv fra England sættes i vore Miner. Handel og Jernbanedrift floererer; nye Veie og nye Sætlementer anlægges; nye Sidebaner bygges op til Bjergene, og alt aander af Liv og Førtagsomhed. Hvis blot de Hellige forstod at tildele sig de Goder, „Civilisationen“ bringer med sig, og funde lade al dens Daarlighed og Fordærvelse upaaagtet, vilde det være en Velsignelse.

Vore Søslende her i Bion have i

Aar gjort sig Umage for at sende Reisepenge til Slægtninge og Venner i Europa, og efter hvad jeg har erfaret, ere mange Begler blevne assendte. Der er som sædvanlig paa denne Aarstid megen Forvenning, Spørgen, Ønsken og Gjættien om hvem og hvormange af vore Venner, der kommer fra Skandinavien, og jeg anser denne Længsel efter at udfri deres Troessæller fra Babylon som et Bevis paa de Helliges Aarvaagenhed og Ridkørhed for deres Religion. Stode Midlerne til Raadighed ligesaa let som Ønskerne, blev der visst ikke mange Hellige tilbage til næste Aar; men Herrens Die hviler over Alle, og vi ere fuldkommen overbeviste om, at han i rette Tid vil udfri Enhver, for hvem det er tjenligt.

Missionærerne ere vel komne til Aflossning, inden dette naar sit Bestemmellessæt, og De bedes at hilse dem paa det Venligste og ønske dem til Lykke. Jeg talte med nogle af dem for deres Afreise herfra, blandt Andet med Broder C. Larsen, hvem jeg neppe har talst med i 16 Aar, det vil sige siden dengang han var Missionær paa Bornholm. Gid Missionen fremdeles maatte voxe og trives under disse nye Brøders Arbeide; gid de Hellige maatte finde Christi, vore Venner Overbevisning om dette Verks Guddommelighed og Herrens Navn blive forherliget ved deres Bestræbeler.

Der er meget Efterspørgsel om Salmebøger heroppe. Vilde det ikke være godt, trox De, at bringe nogle med? eller idetmindste Tillæg, hvis De har nogle paa Oplag?

Denne Gang bliver visst min Skrivelse altsor lang, men da det er den sidste, haaber jeg De tilgiver; jeg skal imidlertid ikke gjøre den længere, men slutter med venlig Hilsen til Dem og de Hellige af mit Bekjendtslab. Deres Broder i Bagten

P. O. Thomassen,

Konferencemødet i Christiania,
den 24de og 25de Mai 1873.

Den prægtige Forsamlingssal var i Anledning af Konferencen smagsfuldt dekoreret med Blomster og Gront.

Mødet begyndte om Lørdag Eftermiddag Kl. 2 og bivaanedes af Præsident G. Snow med Son, Missionærpræsident K. Peterson, Præsident for Christiania Konference J. C. A. Weibye, Eldste H. K. Olsen fra Kontoret i Kjøbenhavn samt det arbeidende Præstedomme i Missionen tilsigemed en stor Del Hellige fra forskjellige Grene.

Brødrene beredte om Missionens Tilstand, der var meget god. De gave de Hellige et godt Bidnesbyrd for deres Nidkjærhed i at opfylde deres Pligter og betale deres Tiende. Mange efterleve Bisdomsordet og søge at bruge deres Evner til Forfremmelse af Herrens Værk. Missionærerne ønskede at fortsætte med at arbeide for dette Værk. Dog Udsigterne for Evangeliet Fremme vare ikke synnerlig lovende. Folket var for det Meste haardt og uimodtageligt for Sandhedens Principer.

Af Konferencepræsident Weibyes Beretning fremgik der, at der i det sidste Halvaar ved Daab er tillagt Menigheden 33 Medlemmer. Han var velbejsendt med Tilstanden blandt de Hellige, og bevidnede, at den var i Overensstemmelse med Brødrenes Udsagn. Derpaa talte han til de Hellige og sagde, at de alle burde have Kirkens Bøger og Skrifter i deres Huse, paa det de kunde samle Kundskaber. De skulle sende deres Born i Søndagsstolen og søge til at tilegne sig den Orden og Rand, der er egen for Guds Rige.

Derpaa stod Præsident Snow frem for Forsamlingen. Han sagde, at vi alle

være slakte i Guds Billedes, og Hensigten med vor Slabelse var en herlig Øphojerlse, dersom vi vilde gjøre os fortjent til den. Herren ønskede, at vi vilde leve som hans Born og tjene ham i alle vores Livs Dage og efter Opstandelsen i al Ewighed. Guds Billie var, at vi alle skulle blive i Lighed med ham og opnaa en Stilling som Konger og Præster i hans Rige. Dette Liv er meget fort, men er en Skole for alle Mennesker; og det var nødvendigt, at vi kom her og fik Legeme, paa det vi kunde lære det Jordiske at hjælde og forberede os til det Himmelste. Vi skulle ikke lade Kjødet faa Overhaand over os, men sage Kraft fra Herren til at bekæmpe enhver Lyst. Præsidentens Bemærkninger vare meget opmuntrende og det vilde være umuligt at gjengive saa megen Lærdom i et saadant fort Udtog som dette.

Præsident Peterson talte meget berørende og gjorde nogle interessante Bemærkninger med Hensyn til de forskjellige Selskabs og Partiers Usvigelse fra Kristi sande Evangelium. Bibelen fortæller om de mange Straffedomme, som ville komme over Jorden efter at Herrens Ejendom ere udsendte med Frelsningsbudslabet. Vi ere kaldte i Lighed med Noah til at raabe Omvendelse til Slægten, først til Hedeningerne og derpaa til Jøderne. Han sluttede sine Bemærkninger med at nedbede Herrens Belsignelse over de Hellige.

Søndag Formiddag Kl. 10 :

Konferencepræsident Weibye var glad ved at se saa mange Søstende nærværende ved denne Leilighed og foreslog nogle

Forandringer med Hensyn til Missionærerne; derpaa foreslog han Kirkens Autoriteter til Opholdelse tilligemed det lokale Præstedomme samt de Hellige indbyrdes. Alle Forslag blev enstemmig anerkendte.

Præsident Peterson formanedede de Hellige til at vise Lydighed til deres Førtantes Raad og Veiledning, hvilket vilde blive til stor Belsignelse for dem; talte om Kirkens Kampe og Seire og glædede sig over, at Evangeliets Sæd havde haaret gode Frugter her i disse Lande.

Eldste H. K. Olsen talte til Forsamlingen og gjorde nogle Bemærkninger angaaende Forskjellen mellem vor Kirkes Eldster og Verdens Præster. De Førstnævnte revse og formane, medens de Sidstnævnte for en stor Del ere mere overbærende med Menneskene i deres Ugrundlighed af Frygt for, at de, dersom de ere for streng i deres Omvendelsesprædiken, skulle miste deres Embede. Han opmuntrede derpaa de Hellige til at samle sig nyttige Kundstaber og Lærdomme, hvilke vilde forædle og udvikle Aanden.

Eftermiddag Kl. 2:

Konferencepræsident Weibye talte om vor Stilling for vi indtraadte i dette jordiske Liv. Vore Aander havde været hos Gud, og ved Opstanden i Himlen, havde vi staet paa Frelserens Side. Talte derpaa om Gjenløsningsplanen, som Herren havde lagt til Menneskelægtens Frelse paa Betingelse af Lydighed. Han udviklede paa en tydelig Maade Frelserens Forsoning og fremsatte mange nyttige Lærdomme for de Tilstedevarende.

Præsident Peterson sagde, at dette var et af de største og mest vidstøtige Arbeider, som Herren nogensinde har udført paa Jordens, thi Alt skal samles under et Hoved, nemlig Kristus. Han dvælede en lang Tid ved Israels Indsam-

ling. Derpaa hentydede han til Evangelielets første Principer, hvilke han udviklede paa en klar Maade for Forsamlingen.

Derpaa blev en Del af Tiden afbenyttet af Konferencepræsident Weibye.

Præsident Snow bemærkede, at han var den første, som lod Mormonsbog og Pagtensbog trykke paa Dansk, og ved ham blev den første Menighed af Sidste-Dages Hellige stiftet i Danmark. I sin Ungdom var han bleven bekjent med Joseph Smith, der var den første Eldste, som havde lagt Grundvorden til denne Kirke for 43 Aar siden. I Lighed med et Sennepskorn var dette Rige begyndt, men det havde været i Herrens Aand og Kraft. Han talte meget interessant om Amerikas tidligere Indvaanere og om at Ruinerne af deres Bygningsværker ere tilstue endnu den Dag i Dag. Hentydede dernæst til Joseph Smiths Levnetsløb og berørte videre mange opbyggende Lærdomme.

Konferencen sluttedes til ubestemt Tid.

Mandag Formiddag Kl. 10 a.m. holdtes Møde for Præstedommet, under hvilken Lejlighed Missionærerne erholdt mange gavnlige Raad og Lærdomme.

Før at glæde de Hellige havde Konferencepræsident Weibye arrangeret en lille Aftenunderholdning paa Mandag. Sangkoret, ledet af en dygtig Musiker og med Assistance af et lille Orgel, udførte mange smukke Numre af både Solo- og Kvartetshange. Dette var i Sandhed en behagelig Aften. Præsidenterne Snow og Peterson talte nogle Ord, hvori de udtrykte deres Tak til Sangkoret. Under hele Konferencen hersede en opbyggende Aand.

D. J. Andersen,
Skriver.

Konferencemøde afholdtes i Malms den 1ste Juni og overværedes af Præsidenterne Snow, Peterson og Larsen tilligen med flere af Bionsbrødrene. Det holdtes mange Førsamlinger, som var talrigt besøgte af saavel Hellige som Fremmede. Mange gode og opbyggende Lærdomme blev givne. En kraftig Aand gjennemstrømmede Brødrenes Taler og et godt Bidnesbyrd blev aflagt angaaende Sandhedens Evangelium, som er aabenbaret til denne Slægt i disse sidste Dage. Alle lyttede med Opmærksomhed og folt sig meget velsignede. Konferencen sluttedes til ubestemt Tid.

Niels Larsen af Manti City døde den 8de April sidstleden i en Alder af 49 Aar. Han var født paa Sjælland, hvor han ogsaa ved Daab blev et Medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige. Året 1864 emigrerede han til Zion og nedsatte sig i Manti, hvor han har opholdt sig lige til sin Død. Han levede og døde som en sand Hellig i denne Kirke.

Perry, Son af Peter Erikson og Hustru Hanna er i en Alder af 7 Maaneder afgaet ved Døden af Kighoste og Mæsslinger i Salt Lake City i Mai dette Aar.

Bolette Johansen, født paa Sjælland 1813, døde i Ovid, Rich Co., Idaho, den 21de April d. A. Hun var ved Daab indlemmet i denne Kirke År 1862 og emigrerede til Utah i 1863 hvor hun døde som en god og trofast Kvinde i Evangeliet.

Bengt Svenson, født i Storeby, Sverige, afgik ved Døden i Nephi den 30te December 1872 som Følge af en Skade erholdt i en Kulgrube.

Indhold.

Tale af Welsie Wilford Woodruff.	Side.		Side.
Redaktionens Bemærkninger	289.	Konferencemødet i Christiania	302.
Korrespondance	299.	Blandingar	304.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. G. Larsen.

Trykt hos F. E. Bording.